

לכתוב לפני

הקדמה מתנצלת

אני מוכרח להודות שאני בבעיה. סאדאת בא במוצאי-ישבת, ומוצאי-ישבת זה המועד הקבוע שבו עלי, "להוריד" את מחירי לדפוס.

כך שאני בבעיה. אני הולך לכתוב הכל-הכל לפני שסאדאת בא, אבל הכל-הכל יתפרסם אחרי שסאדאת יילך.

ניסיתי להתחמק מהבעיה על-ידי טלפון לעורך. הסברתי את בעייתו וביקשתי לדחות את "הורדת" המחיר ביום או יומיים, או אפילו לבטלו. אבל העורך צחק ואמר, "תכתוב, תכתוב".

ואני כותב, כותב. ואני חייב לכתוב על סאדאת. אי-אפשר לכתוב השבוע על שום חבר אחר. לא ללעוג למחירי הביצים ולא לגחך לישערי הבורסה. השבוע אין שום דבר אחר, חוץ מסאדאת.

אבל למרות שאני יודע שהוא יבוא, אין לי מושג מה יהיה. אין לי מושג מה יאמר, ואין לי מושג מה יאמרו לו. ועל כל מה שאין לי מושג, אני הולך לכתוב סאלו יש לי.

כך שאני בבעיה.

אני יכול למצוא את עצמי טיפש מטופש, שהנהגה כל מה שחזיתי וכתבתי וצחקתי הלך קאקו תוך יומיים. אני יכול למצוא את עצמי חכם בלילה, שהנהגה כל מה שחזיתי וכתבתי וצחקתי כולם כבר יודעים כעבור יומיים. אני יכול למצוא את עצמי חכם מתחכם, שהנהגה כל מה שחזיתי וכתבתי וצחקתי יהפוך בעצמו תוך יומיים לצחוק.

בקיצור — אני צריך לכתוב לפני ולהרגיש אחר. וזה בערך כמו ללכת בלי ולהרגיש עם, אם אתם מבינים למה אני מתכוון.

אבל זה המקצוע שלי. מה לעשות?

ראיון

שאלה: אדוני השר, כיצד אתה מסביר את ביקורו הפתאומי של נשיא מצרים, מר אנואר סאדאת, בישראל?

תשובה: תראה ידידי, הממשלה הזאת לא יכולה לתקן בארבעה חודשים את מה שהממשלה הקודמת קילקלה במשך עשרים ותשע שנים. אי-אפשר שב-ארבעה חודשים נצליח לתקן הכל.

בכל זאת ערבי

אני שמח בהודמנות הגיגית זו, תוך כדי ההת-להבות הזאת, להזכיר לכם שכללות הכל סאדאת הוא ערבי.

ולא צריך להזכיר לכם מה זה ערבי, אבל אני בכל זאת שמח לעשות זאת. קצת, על קצה המזלג, או ליתר דיוק — על קצה הסכין.

מילה של ערבי, אתם זוכרים, היא לא מילה. ערבי תמיד אומר דבר אחד ומתכוון לדבר אחר. בגלל זה אסור לעולם להאמין לערבי. לעולם, כי ערבי נשאר ערבי. גם בקיברו. גם ארבעים שנה אחרי מותו.

ערבי טוב הוא ערבי מת, ולכן ברור שערבי חי הוא ערבי רע.

אי-אפשר לסמוך על ערבי. אפילו העובדה שהוא עושה היא עבודה ערבית.

ערבי לא מסוגל לעשות שום דבר טוב, כי הוא רע. ערבי לא מסוגל לעשות שום דבר חכם, כי הוא טיפש.

אבל הכי גרוע זה שהוא תמיד תוקע סכין בגב. זאת תמצית הערבי — סכין בגב. הוא מחייך אליך, מתחנף אליך, מדבר במילים יפות — אבל בהודמנות הראשונה שתהיה לו הוא יתקע לך סכין בגב.

ככה זה הערבי.

אל תאמין לערבי, אל תסחף לחיוכיו, אל תתרשם

מחנפותיו, אל תלך שבי אחר צופת מילותיו. כי ערבי נשאר ערבי, והוא יתקע לך סכין בגב, ורק ערבי מת הוא ערבי טוב.

ומוטב שלא נשכח זאת, תוך כדי ההתלהבות הזאת. שהרי סאדאת, עם כל הכבוד, הוא בכל זאת סך-הכל ערבי.

ראיה מפוכחת

לנגד עינינו נסחף העם היהודי בארץ-ישראל ל-עירפול-חורשים חמור של כביכול התרוממות-רוח, ש-כל כולה לבנטינית ופרימטיבית, והיא מטומטמת-חורשים ומטומטמת-מחשבה.

לכן רוצה אני היום הזה להעמיד את כולנו על המצב האמיתי, כפי שהוא באמת — להבדיל מהפס-טיבל המזויף, המוקרן אלינו ועלינו ממסכי הטל-ורזיה.

סאדאת בא אלינו במילים יפות מאד, וזה יפה מאד. אבל חובה עלינו לזכור, דווקא ברגעים אלו, מה ערכן של מילותיו של סאדאת. שהרי אפילו בעולם הפוליטיקה הערבי ההפכפך בולט סאדאת ב-הפכפכותו. הוא אף הביא את ההפכפכות הפוליטית לדרגה של אומנות מדינית — לעולם לא יאמר למה הוא מתכוון, ולעולם לא יתכוון למה שהוא אומר.

לנגד עיני סאדאת מטרה אחת ויחידה — הכתרת ישראל. אלא שבערמומיותו הנודעת הפך עתה סאדאת להשמדינו בדרך חדשה, נועזת כביכול. המטרה נש-ארה אותה מטרה, אך האמצעים שונו בתכלית. וזו אולי עיקרה של הסכנה.

ולכן מוטב שתמיד נבדוק בקפדנות כל צעד שלו.

המציאות אינה יכולה לקבוע

את העובדות אם לא קבעו

קודם העובדות את המציאות

תלמוד א"י השלם

כי רק ארבעים שנה לאחר כינון "השלום" נוכל אולי לדעת לאן פני סאדאת מועדות.

שאם נסחף אחרי ההמון ברחוב עלולים אנו כולנו, כולל אותם המונים, למצוא את עצמנו במצב של הפתעה מוחלטת, שלידה תיזכר הפתעת יום-הכיפורים כאפיוזדנות קלה של ההיסטוריה.

בל ניתן לפסטיבל השלום להרדימנו ולהפילנו בפה שטומן לנו סאדאת. נתפלל לשלום, אך נשים לב להכנות המלחמה המצריות בעורפנו.

כי במקרים כאלו לא רק שהסכנה ישנה, אלא שהיא גדולה ומכופלת. וסאדאת כבר הצליח פעם אחת להפתיע אותנו.

לכן נכבדהו, אך בעיקר נחשדהו. ומוטב כך, מאשר להיתפס ביום סגריר עם מכנסינו למטה.

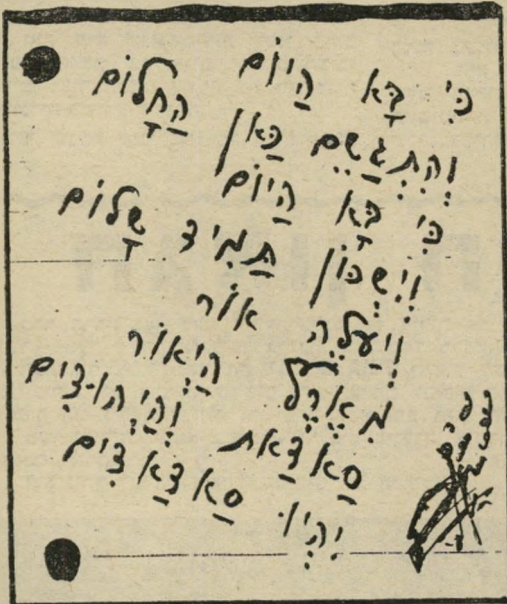
פעמי האלבום

איך שמתחילים לשמוע את פעמי השלום, מיד מתחילים להישמע פעמי האלבום.

כי באמת מה זה השלום אם לא אלבום. מה יישאר מהשלום, אחרי שכולם יתרגלו, אם לא אלבום מהודר וצבעוני שניתן להשיג בכל חנויות הספרים הר-מבחרות.

ואם עוד לא יצא אלבום כזה, זה סימן שאף אחד לא האמין לסאדאת. כי הרי בכל זאת, למרות הכל, הוא בכל זאת ערבי, כמו שכבר אמרנו.

הכי מוזר לי זה שנעמי שמר עוד לא יצאה לשוק עם שיר תקווה חדש. אפילו הקדימו אותה הפעם. גם היא כנראה לא מאמינה לערבים. אפילו אם הם סאדאת.

אבל אחרי שהיא כבר תהיה בטוחה שסאדאת אומנם זה, וזה לא איזה כפיל שלו, ושאין כאן שום טריק אחר, אז אתם יכולים להיות בטוחים שהיא תצא עם שיר על הכיפאק, שימצא מאד חן בעיניכם ויהיה שלאגר שיגעון.

על כל פנים, מאחר שבינתיים המצב בשוק הי-אלבומים והשירים הוא די חלש, הריני להציע לכם את הטיפוזה של שיר השלום הנכסף, כפי שכתבתי בעצמי במיוחד בשבילכם לסכוד המאורע ההיסטורי של בוא השלום והמטרה הנעלה של צאת האלבום.

וכל מי שרוצה להוציא אלבום ואין לו שיר, או כל מי שרוצה להוציא שיר ואין לו אלבום — יכול להשתמש בטיפוזה ככל שתאבה נפשו.

ותהא זו תרומתי הצנועה לאלבום המיוחד.